

Szöcs Géza

A szent király és népe

Megváltattál. Föltámasztasz.
Tempfli József atyának szeretettel

1. Szent László, sírodat most dúlják...
2. Szentjeink, elrejtőztetek?
3. Éjfél tájt szellem jár...
4. Szent László templomában

E ciklus szövegére Selmeczi György szerzett kantátát.

Szent László, sírodat most dúlják...

Szent László, sírodat most dúlják, mért tűröd?!
Sirodat most dúlják, Szent László, mért tűröd?!

Nyergükben lányokkal lányrablók vágatnak,
ágyadban kelhetnek, kertedben járhatnak!

Hol fénylik lándzsádon lobogó szent zászlónk?
Hol csattog érc-lovad? elhagytál? Szent Lászlónk!

Meddig még?! dúlják és pusztítják országod!

Szent László, érc-lovad érc-körme hol csattog?
Szent István, Szent Imre, Szent László, hol vagytok?

Szentjeink, elrejtőztetek?

Szentjeink, elrejtőztetek?
hol van a kard elejtve?
Szentjeink, föltámadtatok,
bennünket itt felejtve?

Éjféltájt szellem jár...

Éjféltájt szellem jár Nagyvárad várában.
Kulcs fordul Kolozsvár kapuja zárában.

Megcsörren tokja a falon a fegyvernek.
Álmatlan kakasok forgódnak-verdesnek.

Kardjához kap mostan Szent László vaskeze.
Szívén az alvóknak átallát sasszeme.

Suttog a szent király: így tedd rá, úgy tedd rá –
másnap a fél város ordítva ébred rá,

ordítva ébred rá: előző éjféltájt –
eladott lelkén nyert pénze mind kővé vált.

Szent László templomában

Szent László templomában
írás lángol a falban,

mit ember szeme nem lát,
csak ha rettentő baj van:

„MEGSZÁMLÁLTATTÁL, NÉPEM
S HÍJÁVAL TALÁLTATTÁL

DE AZ ÚR FIA ÁLTAL
MÁR TE IS MEGVÁLTATTÁL.”

Vágtat a Halál, őrzöng,
lovait ostorozza,

ámde az Úr kegyelmét
egy gyorsabb angyal hozza,

Szent László kardja fényét
és arcát sokszorozva.

Tóth Sándor

Szent Lászlóhoz kiáltás

Ha erre jársz elődök nyomában
kardoktól erős Szent király,
hol süllyedt harangok bondulatától
esténként csillagzik a táj,
jegénye antennák hordozzák
idők lelkeit szerteszt,
hangolják néma-új dalokra
régi templomok szívét –

háztalan padok kivert
kutyaként homokban hevernek,
nyüsztő támláikon a rések
minden emléket kiejtnek

– nincs támla és már lába sincsen
koronátlan az égi fő
ez jussa gazdag útjainknak
hol minden talpalatnyi kő
állta a hordák dübörgését
jött orosz, német, török, tatár
fakult cserép elföldelt kő is
ásatlanul a romban áll
lett a tudat őrzője rejtve,
vagy ha mienk csak tört edény
Hol van a tölgy erdeinkből
a megtartó ezredes gyökér

Szentek, nemzet vagy honi érzés
– rajtuk a gúny-parázs futos
Te pedig nyugszol kard-szegényen
váradi sírodban és ha most
innen e sívó védtelenből
vakuló szemünk rád tekint,
fénykört írhat-e az álmunk
akarhatunk-e hit szerint

Hiteknek kelyhét bitangoló hordák
hordozzák – egy sem Parszifál
ki szent hegyére lépne s kardján
fölfénylene a gyertyaszál
Álarcuk ha szurdok-sötétben megvillan
olykor, tört sugár – pokoli dörgés
Lucifer-szárnyak, vörösre pingált ál-alázat,
s a kerekasztal lovagjának hely sem
marad – hol lenne szék

Mélység-titok – a mélynek árka?
Hová lett honom szent határa,
a vágó, a magasabbra-vívó, amikor
egyre több bitorló
Átváltozások – Régi törvény, mikor
az ember rabsága örvén szűkölhét
már az alvilágban. Igézi-hajtja martaléka –
eladva hont, kardját a szentnek,
leül és bókol korcs ebeknek

Hol vagy király? – erős László, István
is az előtted járó, s mind, kik
az igaz-házban vártok –
idáig hogyha még ellátok

Lássatok, mert a szemünk éget
fürkészőn ha a messzeséget
keressük, még gyökér-magunkat –
Mit tehetnénk? Még tehetnénk?
A könnyeink csak egyre hullnak